

Fabók-Dobribán Fatime:
Bizonyos textíliák kezelése nagyobb figyelmet igényel
2011

Karáth Anita

Az életigenlés finom esszenciái

(Fabók-Dobribán Fatime képei a Városi Kiállítóteremben)

In medias res... Dobribán Fatime. Ez a név körülbelül 7 éves koromban lett ismerős az Ady Általános Iskola ének-zene tagozatos kisdíákjaként, valahol a középső padsor közepén. Mindig mosolygott, csodaszép volt kislányként is és hamar kiderült, másként rajzol, mint mi, az átlag... Ma is megmosolyogtat az a rajz, amit az első emlékkönyvemben őrzök tőle, aztán az évek, évtizedek múltával került mellé még néhány, egyre színesebb, érettebb alkotás. Tudjuk jól, van az a barátság, amit sem a tér, sem az idő nem szakíthat szét. Most itt, a zsinagóga számunkra nagyon is ismerős díszletei között boldogan konstátálom, hogy a miénkből ilyen barátság született...

... talán mert több közös pontunk van. sokszor érzem, hogy mi fél szavakból is... hogy egyet gondolunk a művészet valódiságáról és életmentő,

önkifejező voltáról. Arról, hogy a lélek dolgai, akár életünknek apró emlékképei, miként kerülhetnek napvilágra a képi, vagy a nyelvi szöveg segítségével. Azt hiszem, van egy közös valóságunk, ahol vers és festmény egymást építi és teszi teljesebbé...

Fatime kiállítás-megnyitón már nem először szerepelek, hiszen örömteli diák-emlékünk, hogy a valamikor szebb napokat látott Galéria kávézóban, Borbás György tanár úr melengető szavai után, méltathattam osztálytársam csodás képeit; de a művészet szeretetén túl közös bennünk, hogy megélhetjük az anyaság szép misztériumát, hogy különleges varázsvilágot élhetünk meg a gyerekekkel, többdimenzióssá téve a hétköznapok egymásutánját. Nem véletlen, hogy az itt látható képek egy végtelen történet, olykor játékos, mesei

díszletei közé repítenek, olykor az átélt valóság, a múlt emlékképei elevenednek fel úgy, ahogy az „elbeszélő” személyes emléktárában az tovább él. A *Kislánykori önarcképtől* a kiállítás címéül szolgáló – irodalmi vonatkozású – *Szil-szál-szalmaszál* című képig, ahol Fatime kisfia, *Botond* látható, középpontba emelve rajta keresztül a gyermekkor eszményi voltát és egyben a család fontosságát, a képek felölelik a személyes történelmet. A művész egyrészt érezhetően az emlékképeiből felbukkanó fotográfiákat nagyította vászonra, hogy inspirálja a szemlélőt a saját történetei felidezésére, másfelől a hétköznapi környezetünkől felfogható jelenségek szemlélésére invitál, hogy lássuk: micsoda gyönyörűség rejlik a teremtésben, még akkor is, ha az *angyali jelenlét*, a *bötermőség* vagy a ragyogó *muskátlik* nem tartanak örökké. Az elmúlás gondolata is sorsszerű néhány ecsetvonásban. Hiszen az élet körforgás, ahol *csak kívánni kell*, és akad olyan valóság, ahol mindaz megteremtődik, amit szeretnénk.

Fatime képei tehát különféle létező világokat tárnak szemünk elé. Elgondolkodtatnak saját énünk, életünk, gyerekkorunk, fantáziánk mibenlétéről. Talán figyelmeztetnek, hogy az idő és a tér fogalma viszonylagos, mindig csak valamihez képest értelmezhető és rendkívül relatív. Mindezek mellett színei eltöltenek életörömmel, energiával, az életigenlés finom eszenciáival. Mesés szálak szövik át meg át a lelket, hogy élni jó, hogy lenni csodás, hogy alkotni, teremteni gondolatlaltal, szóval és színekkel is lehetséges.

Fabók-Dobribán Fatime:
Önarckép

Fabók-Dobribán Fatime:
Fügefa

